

addig kell tanulni tőlük, amíg csak lehet. Ha már mindent megtanultak, akkor kell elkezdni utazni. Ki kell használni a jó tanárokat, hiszen soha többé nem találunk ilyen gyűjteményt a „jó” emberekből.

Itt is, mint mindenütt, mindenkinek vannak jó és gyengébb oldalai. Ezek a növendékek már nem gyerekek; fiatal emberek, akik hivatást választanak, tehát lehetnek önállóak, miközben gondolkodva sajátítanak el minden elsajátíthatót tanáraiktól.

Nem fogadható el a sajnós gyakran elhangzó kifogás: „Nem mondta nekem senki” — ha figyel a professzorra, bizony rá kell jönnie. „Hamis, pontatlan” — sosem a profeszornak kell monadni, hiszen ha a növendék nem hallja, nincs is mit mondani neki.

Hasonlóan az élet minden területéhez, vannak okos és buta harsonások. Ez utóbbiakból sosem lesz jó hangszeres, hiszen nem napi 8 óra hangszerhúzóztatásra, hanem gondolkodással egybekötött gya-

korlásra van szükség. Nem harsonás kell csupán, hanem muzsikus — ez feltételezi a többiekkel együttaladást is.

Nagyon jól éreztem magam Budapesten, hiszen kellemes légkörben dolgozhattam, jó növendékekkel és éreztem, szívesen látnak. Ez nem is annyira magától értődő, hiszen jártam már olyan helyen, ahol úgy éreztem: zavarok. Konkurenciát látnak bennem, nem pedig segítséget.

Tóth Anna

Manchester Csellófesztivál 2001

Igaz, hogy Anglia egy messzi szigetország, és Manchester aztán tényleg majdnem a világ vége, de a zenei kulturális szempontból Anglia második „fő” városaként számon tartott települése az utóbbi években központi szerephez jutott.

Május 2. és 6. között látogathattuk meg idén az egyébként minden második esztendőben megrendezésre kerülő, zenészeket és hangszerkészítőket egyaránt megmozgató rendezvénysorozatát. Az idei fesztivál az amerikai zenei befolyás vizsgálatának jegyében született meg, felsorakoztatva az Egyesült Államokban élő legkiválóbb előadóművész- és zeneszerző-személyiségeket. A fesztivál fő szervezője Ralph Kirschbaum volt, aki maga is nagy sikert aratott a zárókoncerten Bloch Shelomojának előadásával. A többi szólista között olyan neveket találkozhattunk, mint amilyen Raphael Wallfisch, Gary Hoffmann, Erling Blöndal Bengtsson, Natalia Gutman, Truls Mörk; a fiatalabb generációból Liwei Qui, Yoohong Lee, Monika Leskovar és sokan mások. Természetes, hogy a fesztivál egyik legfiatalabb „nagy öregje” is kiróbbanó sikert aratott, amikor Dohnányi Koncertdarabját játszotta.

Minden reggel 10 órától éjjel fél 12-ig váltották egymást az előadások és mesterkurzusok, amelyeken a legtehetségesebb diákok vehettek részt. Bernard Greemhouse, Aldo Parisot, Boris Permanenschikov — csak egy-két név azok közül a neves előadóművészek közül aki saját tapasztalataikat adták a jövő nemzedékének.

E rendezvény egyik nagyszerű gondolata a hangszerkészítők és zenészek kapcsolatának fejlesztése. A zenei fesztivállal egyidejűleg rendezték meg idén a Csellókészítők Versenyét. A zsűri elnöke Rene Morel volt, aki Roger Hargrave és Patrick Robin hegedűkészítők, gyakorlott zsűri-

tagok segítségével értékelték a hangszeresek szakmai szempontok szerint.

A vonókat Bernard Millant vezetésével Noel Burka és Paul Martin Siegfried nézte végig, kiválogatva a győztes munkákat.

A beküldött mintegy 50 cselló először egy gyors zsűrizésen ment keresztül, ahol mind az akusztikai, mind a szakmai zsűri 16-ra csökkentette a továbbjutó hangszeresek számát. Ezután kezdődött a hangszeresek pontok szerint felsorolt részletes értékelése. A második körben választották ki azt a 8 csellót, amelyet később a nagyteremben, nyilvánosan, közönség előtt a hangtani zsűri két tagja, Maria Kiegel és Raphael Wallfisch szólatattat meg.

Örömmel tapasztaltam, hogy a hangpróbára kijelölt koncertterem majdnem teljesen megtelt. Az érdeklődők köre nem csupán bennfentes hegedűkészítők, hanem a fesztivál más programjait is látogató zenekedvelőkből, tanárokból és tanítványokból állt. Mindenki szorgalmasan jegyzetelt és próbálta kiválasztani az általa legjobb hangzásúnak ítélt hangszert. Az értékelésnél a zsűritagok személyes ízlése volt a meghatározó. Nagy előnyre tettek szert azok a hangszeresek, amelyeken a versenyt megelőző egy-két hónapban már rendszeresen játszottak.

A szakmai zsűri az új, egyenletes lakkozású hangszereseket részesítette általában előnyben, jóllehet kópiák is részt vehettek a versenyen. Roger Hargrave és Patrick Robin mindketten a Newark-i hegedűkészítő iskolából kerültek ki, bár stílusuk azóta jelentősen átforgalmódott. Rene Morel New Xork-ban dolgozik, de szakmai gyökerei a Mirecourt-i hegedűkészítő hagyományokhoz vezetnek vissza.

A verseny után, a fesztivál utolsó napján a döntőbe jutott hangszereseket nyilvánosság előtt kiállították, és az érdeklődők kapcsolatba kerülhettek a készítőikkel. Egyidejű-

leg a verseny többi résztvevői személyesen is kikérhették a zsűritagok véleményét, külön értékelve azokat a pontokat, ahol még akad javítanivaló.

A zsűri véleménye szerint a szakmai színvonal jelentősen javult, és feladatuk lényegesen nehezebbé vált a hangszeresek értékelése során. A szakmai kivitelezésről az esztétikai harmóniára terelődik a hangsúly. A zsűritagok véleménye már csak azért is igen fontos, mivel egyikük sem küszködik hangszerének eladásával, hiszen általában néhány éves várólista alapján dolgoznak.

Akik mestermunkájukkal részt vettek a versenyen, lehetőséget kaptak, hogy külön saját standjukon bemutassák műhelyük egyéb remekeit. A fesztivál idejére a standbérleti díja 300 angol font, azaz kb. 120.000.- forint volt.

A versenyre való nevezés díja 50 angol font (20.000.- forint) volt. Ha mindezt összeadjuk az utazási költségekkel, szállással, étkezéssel együttjáró kiadásokkal, tetemes költségekről szólhatunk.

Ha anyagilag nem is hozott közvetlen profitot ez az egy hét, gazdagított szakmai tapasztalatokkal, új zenei információkkal. Kellemes érzéssel búcsúztam Manchester-től a fesztivált záró, Bach szvitekből álló záróhangverseny után.

Tóth Anna

Versenyeredmények:

Vonók:

1. Peter Oxley

Csellók:

1. Andrew Finnigan
2. Mitsuaki Sasano
3. Michael Stürzenhofecker
3. Gregor Walbrodt
3. Viola Ziessow
4. Pascal Camurat
4. Ulrich Hinsberger